

bliver narret for sine hurt erhvervede Penge, naar han skal indkøbe Noget til sit og sin Families Ophold. Dette tror jeg, at vi skulle se at væge os imod itide, thi, ligesom Folkemængden, stiger jo af denne som af andre Grunde, der nok kunde paakalbe vor Indgriben, desværre ogsaa Fattigdommen, og med Fattigdommens Tiltagen vil der selvfølgelig stadig blive Spørgsmaal om at faae de billigste Levnetsmidler. Nu vide vi jo fra vor sydlige Nabo, Lydsland, og af de Dplysninger, som bleve givne i Arbejderskommissionen af de Bibe- skabsmand, som bleve tilkaldte i denne Kommission, at Forskalkningen af Levnetsmidler er i stærk Anmarche, ikke alene saadanne Forskalkninger, som ere skadelige for Sundheden, men ogsaa saadanne Forskalkninger, hvorved de paagjældende Levnetsmidler udgives for noget Andet end det, de ere, og hvorved Smaaamanden bliver narret i hans aabne Dine, idet han betaler for en anden og bedre Vare end den, han faar. Vi skulle derfor gjøre, hvad vi kunne, for at bidrage til, at Smaaamanden bliver narret saa lidt som muligt, og jeg vil haabe og ønske, at vi kunne naae dette gennem det nærværende Lovforslag, idet jeg naturligvis samtidig ogsaa vil ønske, at vi kunne undgaa de Skjer, som der ganske vist er mange af paa dette Omraade. Med disse Bemærkninger skal jeg slutte, ialtfald foreløbig.

Bajer: Det gjør mig ondt, at det ærede Medlem for Ribe Amts 3die Valgkreds (Bull) ikke har forstaaet mig. Det er rigtigt, at jeg har sagt det, som han gjentog nu; men hans Misforstaaelse bestaar deri, at han gjorde til Hovedhensyn for mig, hvad jeg nævnte som et Bihensyn. Dette Bihensyn skulde jeg endog være villig til at lade falde, naar det kunde gjøre, at Loven ikke strandede; i den Grad opfatter jeg det som et Bihensyn. Mit Hovedhensyn er Hensynet til Mennesker og ikke til Dyrene. Mit Hovedhensyn er, at Lovens Formaal naaes, nemlig at flette navnlig de ubemidlede Klasser bedre og mere uforfalskede Levnetsmidler, uden at man dog i Beskyttelsen gaar saa vidt, at man derved kommer til at fordyre Værene for dem.

Dan: Fra det Standpunkt, jeg indtager til nærværende Lovforslag, kan det ikke Andet end være tilfredsstillende, naar jeg tror at turde sige, at saagodt som ingen af de foregaaende ærede Talere har udtalt sig afgjort imod Lovforslaget i dets Helhed eller mod Lovforslagets Fremme. Det er jo forøvrigt naturligt, at der kan være mangfoldige Ting at bemærke med Hensyn til Lovforslaget, da det jo nu er første Gang, vi her i Rigsdagen lovgive om dette Forhold. Jeg forudsætter, at der vil blive nedsat et Udvalg om dette Lovforslag, og under denne Forudsaetning skal jeg tillade mig at sige et Par Ord om Lovforslagets enkelte Dele, da jeg tror, at det netop

vil være heldigt, at de fremkomne Strag. Det vilde vistnok, saaledes som min Betragtning er, være heldigt, at der indførtes en Revisionsbestemmelse i Lovforslaget; thi det er jo, som jeg har tilladt mig at antyde, kun en Prøve, og man veed ikke, hvorledes Fremtidens Erfaring vil komme til at stille sig til en saadan Lov, og det vilde derfor være ønskeligt, siger jeg, om der kunde blive indført en Revisionsbestemmelse, saaledes at der efter visse Mars Forløb skulde foretages en Revision af Loven; thi at en saadan vil blive nødvendig, eller idetmindste formaalstjenlig anser jeg næsten for givet. — Med Hensyn til Lovforslagets enkelte Bestemmelser skal jeg tillade mig et Par Bemærkninger først om Lovens § 1, hvor de Gjenstande nævnes, som skulle være Tilsyn undergivne. Foruden de Ting, her nævnes, tror jeg, det vilde være heldigt og rigtigt, om der blev optaget et Par andre, som have meget almindelig Anvendelse, nemlig Fisk og Kartofler. Det kan ikke negtes, at det er meget almindelige Brugs- gjenstande og Fødevarer, navnlig for Menigmand. Om der just ikke foregaar Forskalkning af disse, saa er det dog en Erfaring, at de kunne være af overmaade paarlidelig naturlig Beskaffenhed, saaledes at man i den Henseende maa have sin Opmærksomhed henvendt paa dem. Naar man sammenligner § 1 med § 2, saa fremgaar deraf, at der er flere Myndigheder, eller hvad man skal kalde det, som have Ret til at gribe ind med Hensyn til Tilsyn med disse Levnetsmidler, og det forekommer mig, at der med Hensyn dertil i Lovforslaget savnes en Bestemmelse om, hvem der skal have den afgjørende Myndighed i den Henseende i det Tilfælde, at der er nogen Strid mellem disse forskellige Faktorer, som efter Lovforslaget faae Indflydelse i den Retning. Det er kun en Genstilling, som jeg vil tillade mig at gjøre. Jeg tror, at det næsten vil være nødvendigt nærmere at overveie § 2 og navnlig den Bestemmelse, som siger, at det skal være Politimesteren tilladt med Amtets Billigelse eller Samtykke at bestemme de Mænd, som enkeltvis kunne foretage Skjøn over Levnetsmidler, og at Bederlaget for disse skal bestemmes af Politimesteren med Amtets Samtykke. Jeg maa her slutte mig til, hvad der allerede er udtalt af et Par tidligere ærede Talere, at dette vist ikke er ganske korrekt. Det bør vist være Kommunalbestyrelsen i Kjøbstæderne, Byraadene, som faa denne Ret. Efter den for Kjøbstæderne gjældende Kommunallov af 26de Mai 1868 finder jeg ikke et eneste Sted nogen Hjemmel for, at Byraadene i deres Sager skulle indhente Amtets Samtykke eller Approbation, kort sagt, Byraadene ere stilledes aldeles uafhængig af Amtet og i umiddelbart Forhold til Ministeriet. Derfor tror jeg ikke, at Bestemmelsen i § 2 er heldig. Der har rigtignok indfærdiget sig, om jeg maa sige, en administrativ Sædvane eller forvaltningsmæssig Vilkaarlighed,